

Изъ една напрѣчна улица се зададе като стрела и изсвири другъ по-малтъкъ автомобилъ. Той летѣше право срещу пѣтническия. Сблъскването изглеждаше неизбѣжно. Но шофьорътъ съ бързината на мисълта завъртѣ колелото, и нещастieto бѣ избѣгнато.

Нѣколко пешеходци се бѣха спрѣли и гледаха очудено сръчния шофьоръ.

Теню изпитваше гордостъ, че седи до тоя човѣкъ. Нѣкой отъ пѣтниците отзадъ се обади високо :

— Въ негови ръце ни е животътъ, ама разбира си отъ работата!

Когато излѣзе отъ града, автомобилътъ полетѣ съ голѣма бързина. Дърветата само се мѣрваха презъ прозорцитѣ му и изчезваха. Не следъ много се показва селото, потънало въ зеленина. Край него на шосето играеха деца.

Шофьорътъ отдалеко даде сигналъ, безъ да намали хода. Децата се разбѣгаха отъ дветѣ страни на шосето. Когато автомобилътъ бѣ много близо до тѣхъ, едно момче се затича да отиде насреща при другата група.

Неочаквано то се спъна и падна. Шофьорътъ се опита да спре автомобила, но той се движеше съ голѣма бързина и бѣ много на близо, та врѣхлетѣ като хала върху момчето.

Сърдцето на Теня спрѣ да бие. Главата му се изпълни само съ една мисълъ: — нѣма да остане живо!

Шофьорътъ и пѣтницитѣ бързо наскачаха. Извадиха внимателно хлапето. Дрехитѣ му бѣха изцапани. По лицето му се виждаше кръвъ. То бѣ живо, но изплашено. Доближиха се другарчетата му.

— Ние му викахме да не тича предъ автомобила, но той не ни послуша, — обади се едно отъ тѣхъ.

— Качиха го до Теня и го откараха при селския фелдшеръ. Той го прегледа и весело каза, че съ малко се е отървалъ. За напредъ — добави фелдшерътъ — и той ще учи другитѣ, да не тичатъ предъ автомобилъ.